

Muntele

A hegy

Ar fi vrut să-ți arate locul acelei cârciumi
de la marginea poienii, hanul acela montan sau
ce a rămas din el, veranda terasată unde-n copilărie,
la finele săptămânii, pajiștea se umplea
de fleicari, în vetrele de foc jarul întins uniform
pârjolea, cărnurile condimentate sfârâiau pe
grătare și unde, vizavi, conul de munte se avânta
în văzduh împreună cu frontonul dărăpănat
ce se ținea încă temerar;

odinioară, în dreapta poienii, printre arbori, așteptau
alte trei băi cu vană, mai încolo mofete, iar sus trei
bazine de baie căptușite cu scândură. Șerpuiau între ele
poteci înguste, urcarea se făcea peste
rădăcini alunecoase, în apropiere se afla un ciurgău
cu borviz, iar sub tălpi plescăia ușor mълul sulfuros.
Pufăia un cazan care încălzea și pompa apa, ecoul
i-l aud și acum.

Sus, la intrarea ștrandului, te aștepta o porțiță de leături
vopsită în verde, cu șipci lipsă, putrede, cu ușile cabinelor
atârând în balamale, cu o măsuță părăsită, la care vindea
odinioară bilete o mătușică, iar mai înăuntru
bazinele căptușite cu scânduri: „bruna“, „cenușia“
și „ciocolatia“. Le împrejmuia un parapet scund de grinzi,
partea de sus era acoperită cu scânduri late, rindeluite –
te puteai întinde pe ele la soare nestingherit.

La capătul strandului se înșirau cabine, lateral și-n spate
se afla un gard de scânduri, iar dincolo de el o coastă
abruptă de munte. În bazine coborau scări de scândură,
din dreapta și din stânga curgea clocotitor
apa minerală. Din adânc se ridicau mărgelile albe,
se spărgeau la suprafață. Acolo stăteau, la terminarea
clasei a zecea, pe banca de lângă gardul de șipci, în fotografia
de grup, împreună, băieți și fete, în fața lor se ridica

neașteptat muntele abrupt, se simțea o neputință stranie
în imobilitatea lor din fotografia aceea veche, alb-negru,
pe care n-are idee cine a făcut-o: de parcă din față,
ridicându-se deasupra lor, formațiunea aceea imensă,
cu copacii, cu pietrele, cu vegetația ei, s-ar pregăti
să se surpe, iar ei stau acolo, în fotografia aceea,
douăzeci și unu, la începutul vacanței de vară, imobili,
nici măcar nu încearcă să sară într-o parte.

Ținut bătut de ploaie

Esőáztatta táj

Acum încă stă acolo, așteaptă, se plimbă, tropăie, dar peste câteva minute vor ieși în viteză din oraș spre pădure, apoi vor trage pe dreapta, își vor schimba hainele și vor lua pieptiș dealul povârnit, vor ajunge gâfâind în vârf, dar până atunci cerul se va fi întunecat, de-abia se va mai putea vedea printre copaci, și-n murgire vor cădea primele picături, apoi va ploua cu stropi foarte mari, va trebui să pornească îndărăt, în jos pe stratul lipicios, alunecos de frunze, deja va turna cu găleata, se vor ajuta, se vor ține, se vor sprijini reciproc, ca doi orbi, vor aluneca, vor cădea, apoi, unul pe altul înșfăcându-se, uzi leoarcă, se vor opri pentru o clipă sub un copac, resemnați să-i bată toate ploile lumii, să-i ude, ca apoi,

ajungând pe drumul principal, ținându-se de mână, să se avânte plescăind, fleșcăind prin pâraiele de ploaie ce curg pe marginile drumului, în fugă spre mașină, pe asfalt, apa face bulbuci de la stropii grei ai ploii de iulie, n-are decât să toarne, să bată, să plesnească, să șuiere, va trebui să se dezbrace-n mașina aburită, să-și întindă hainele pe banchetă și să pornească așa mai departe către adâncul văii, unde, înainte de cina caldă, în casa de lângă pârâul de munte tulbure, ciocolatiu, umflat, vlăjganul proprietar îi va îmbia cu un pahar de țuică,

înainte ca, pe jos, îmbrățișați, luându-se reciproc peste picior, tremurând, săltând, să dea ocol lacului întru totul pustiit, să se mai plimbe cu barca pe apele lui, între munții aburinzii, în ținutul acesta bătut de ploaie...

În direcția opusă

Ellenkező irány

1

După ce în sfârșit se împliniseră unul
cu bucuria celuilalt, străbătând străzile și piețele
centrului vechi, s-au mai așezat pe terasa
unui restaurant la o vorbă, disecând
amintirile serii trecute, să pregătească tăcuți
ritualul tulburat al noii-runde-de-separare,
și sufletul le plângea în avans din cauza
noii-runde-de-absență, a noii privațiuni
care le va răscoli, iar și iar, fiecare celulă,
pentru vreme-ndelungată, se pare,
au crezut că o vreme nu vor
mai suferi noi surprize,
schimbări furtunoase, neașteptate...

2

Era miezul verii, treizeci și șase de grade,
la amiază. Sorbeau bere și limonadă.
Lângă ei, pe stradă, într-un oraș cu totul
străin forfotea un neam cu o limbă la fel
de străină, vibra, tremura în vipia
pâlpâitoare ca, în aerul înfierbântat,
albușul și gălbenușul ouălor
dintr-o tigaie uriașă.

3

Ca mai târziu, prin geamul coborât
al mașinii gata de plecare să-și bage
mai întâi capul, pe urmă trunchiul

chiar acolo, în piața foarte circulată,
în fața clădirii gării aglomerate – unde
era un du-te-vino de oameni, taxiurile
claxonau, autobuzele și troleibuzele
vărsau din pânțele lor călători gâfâind
sufocați –, ca în chip de adio, îndoit
la nouăzeci de grade, să-și facă loc până aproape
de cea de pe scaunul șoferului, iar apoi,
puțin amețit, cu o senzație de furnicătură,
de tremur în corp, să se dumirească în sala
imensă că trenul pornește spre casă îndată,
să cumpere în câteva clipe bilet
ca peste numai câteva minute
să stea deja în vagon cu obrazul îmbujorat
și tot corpul înfiorat, satisfăcut.

Advent

Advent

Sunt în taxi, trec de-a lungul lacului
pe jumătate înghețat, înconjurat
de lumini hibernale, sclipitoare, și-ajung
în fața casei, plătesc, apoi pornesc la pas
la magazinul învecinat să mai cumpere
niște mărunțișuri; la întoarcere,
le lasă acolo – lângă paznicii parcării,
intrând împreună pe poartă atât de relaxați
și nonșalant, de parcă ar fi cel mai firesc
lucru din lume – în holul casei scării,
în coșul unei biciclete, într-o pungă mică,
mărunțișurile cumpărate din magazin, ingredientele
pentru cină, și ies în noapte doar pentru
o mică plimbare, dându-se pe gheața lacului,
ținându-se de mână, în timp ce-n jurul lor totul se rotește
în cercuri amețitoare, de parc-ar fi într-un carusel,
pomii, luminile, sclipirile intermitente ale nopții
municipale, farurile mașinilor, apoi, îmbujorați
de frig și fericire, după o oră de plimbare, opresc
la marginea drumului încă un taxi, în câteva clipe
virează pe strada unde îi așteaptă locuința aceea
și bicicleta, cu lucrurile lăsate în coșul ei...

Și-i așteaptă o noapte întreagă,
un aperitiv de tărie, o sticlă de vin roșu și
lumina lumânărilor, scăpărările de advent,
cu luminile galbene ale lampadelor prelinse
de afară prin ferestrele din stânga și din dreapta salonului
și cu cina încropită spontan, ca prin vrajă,

Orașul cizmarilor

în clipita aceea aproape eternizată, armonizată,
când simt că lor undeva, cândva, poate
într-o altă viață, încă le e dat să se-ntâlnească,
două trupuri omenești, două suflete rebegite,
așteptare de advent, un nou mileniu, lumini de-advent...